

Sygn. akt I C 557/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Miasta Ł. – Administracji Zasobów Komunalnych Ł.

przeciwko P. P.

o zapłatę:

1. oddala powództwo;
2. zasądza od Miasta Ł. – Administracji Zasobów Komunalnych Ł. na rzecz P. P. kwotę 2.400 złotych (dwa tysiące czterysta) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 557/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 maja 2014 r. powód Miasto Ł. – Administracja Zasobów Komunalnych Ł., reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanych P. P. i M. P. solidarnie kwoty 32.776,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu i kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwani zajmują lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w Ł. bez tytułu prawnego, gdyż orzeczono względem nich eksmisję. Pozwani zalegają z zapłatą odszkodowania za bezumowne zajmowanie lokalu. Pomimo wezwania do dobrowolnej zapłaty, nie spełnili żądań powoda.

/pozew k. 3-4/

Dnia 21 maja 2014 r. Referendarz Sądowy w Wydziale I Cywilnym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym orzekł zgodnie z żądaniem powoda.

/nakaz zapłaty k. 16/

Powództwo względem M. P. zostało prawomocnie umorzone (sygn. akt I C 181/15), a niniejsza sprawa została wpisana pod nowy numer.

/postanowienie k. 65 i zrządzenie k. 84 akt I C 181/15 /

Dnia 9 lipca 2015 r. pozwany wniósł skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł, że skierowanie przeciwko niemu roszczenia o zapłatę jest bezzasadne, gdyż nie zamieszkuje on od wielu lat w lokalu przy ul. (...) w Ł..

/sprzeciw k. 24-26/

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu. W uzasadnieniu podniesiono, że fakt wydania względem pozwanego wyroku eksmisyjnego nie stanowi dowodu opuszczenia lokalu. Powód jest zaś zameldowany w przedmiotowym lokalu od 1979 roku.

/odpowiedź k. 32/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2009 roku w sprawie VII C 411/09 Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nakazał K. P., P. P. i M. P. opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) wraz z należącymi do nich rzeczami; orzekł, że P. P. i M. P. nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, natomiast przyznał takie prawo K. P. i nakazał wstrzymanie wykonania eksmisji do czasu złożenia jej przez Gminę M. Ł. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wyrok jest prawomocny.

/kopia wyroku k. 12/

M. K. jest administratorem nieruchomości położonej przy (...) w Łodzi od 4 lat. Na terenie tej nieruchomości bywa czasami 2 razy w tygodniu, a czasami raz w miesiącu. Nie zna wszystkich lokatorów. W lokalu numer (...) nikt nie zamieszkuje, ale z rozmów z sąsiadami wynika, że pozwany od czasu do czasu był tam widywany. M. K. osobiście nigdy nie stwierdził zamieszkiwania pozwanego w tym lokalu.

M. K. rozmawiał telefonicznie z pozwanym latem 2015 r. i sporządził notatkę, telefonował do pozwanego w sprawie zaległości za bezumowne korzystanie z lokalu. Rozmowa dotyczyła tego kto mieszka w tym lokalu i kto jest tam zameldowany.

Z ulicy widoczne są ona tego lokalu. W oknach w tym lokalu nie ma firanek.

/zeznania świadka M. K. k. 52-53, notatka . k.33/

A. J. mieszka przy ul. (...). Pozwany jest jej sąsiadem, mieszka w tej samej klatce w lokalu nr (...) przy (...) od 6, 7 lat. Pozwany na początku mieszkał z żoną, która zmarła. Od 6, 7 lat A. J. bardzo często widywała pozwanego, jak jeszcze żyła jego żona, to widywała ich z psem na spacerach. Teraz też widuje pozwanego. W mieszkaniu przy K. były rzeczy osobiste pozwanego i jego żony i wszystko wyglądało na to, że oni tam mieszkają. Pozwany mieszka sam obecnie.

/zeznania świadka A. J. k. 53/

J. Z. mieszka przy ul. (...). Zna pozwanego, bo jest jego sąsiadem od około 5,6 lat. J. Z. widuje pozwanego dość często, praktycznie codziennie jak wychodzi z psem, czy wraca z pracy. Tak jest od początku jego zamieszkiwania. J. Z. był u pozwanego w domu 2-3 razy. Mieszkanie na K. wyglądało tak, jakby pozwany stale tam mieszkał.

/zeznania świadka J. Z. k. 54/

Pozwany przy ul. (...) mieszkał z żoną do 2009 r. Wyprowadzili się z żoną zaraz po wyroku eksmisyjnym, który zapadł w listopadzie 2009 r. Święta Bożego Narodzenia w 2009 r. spędzili w mieszkaniu na K.. P. P. oddał klucze do lokalu przy W. w administracji. Wyprowadzając się małżonkowie zabrali swoje rzeczy, które były w tym lokalu. Rzeczy, które

zostały były bezwartościowe, do wyrzucenia. Do lokalu nr (...) przy W. pozwany nie ma już klucza i tam nie bywa. Czasami bywa w budynku (...) u znajomej.

Od końca 2009 r. pozwany stale mieszka przy ul. (...). Mieszka obecnie sam, żona zmarła w 2012 r. Jego miesięczny dochód to kwota 1.600 zł, 1.700 zł netto.

Pozwany nie wymeldował się z lokalu przy W. , bo sądził , że wyrok eksmisyjny oznacza wymeldowanie z lokalu.

/przesłuchanie pozwanego k. 54-55/

Urządzenie pomiarowo- rozliczeniowe mierzące zużycie energii elektrycznej w lokalu nr (...) przy W. nr 8 w Ł. zostało zdjęte w dniu 25 marca 2009 roku. Od tego czasu energia elektryczna do przedmiotowego lokalu nie była dostarczana.

W dniu 8 listopada 2010 roku w lokalu odinstalowano gazomierz.

/pismo k. 41, 42/

Zaległości za korzystanie z lokalu nr (...) przy ulicy (...) na dzień 31.12.2013 roku wynoszą 32.776,98 złotych.

/zestawienie - stan finansowy konta k. 9-10/

Powód wzywał pozwanych do zapłaty zaległości za korzystanie z lokalu. P. P. osobiście odebrał takie wezwanie w dniu 01.10.2010 roku – wysłane było na adres (...) m 23/24.

/wezwanie do zapłaty k. 14/

Sąd wydał wyrok w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zeznania świadków A. J. i M. Z. wyjaśniły w sposób wystarczający okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Zeznania te Sąd uznał za spójne, jasne i nie wywołujące wątpliwości co do ich prawdziwości.

Powód nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych mogących potwierdzić fakt zamieszkiwania przez pozwanego w lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Łodzi. Świadek M. K., który był autorem złożonej do akt notatki, jedynie rozmawiał z pozwanym telefonicznie, nigdy nie widział pozwanego w spornym lokalu i jego zdaniem lokal nie jest zamieszkiwany, na co wskazuje wygląd okien. Okoliczność, że pozwany w spornym lokalu rzeczywiście nie zamieszkuje od końca 2009 roku potwierdza też bezsprzecznie fakt zdemontowania w tym lokalu już w marcu 2009 roku licznika energii elektrycznej , a w 2010 roku licznika gazowego. Brak energii elektrycznej zdaniem Sądu w sposób oczywisty świadczy o tym, że lokal nie był zamieszkiwany i pozwany wraz z żyjącą wówczas chorą żoną na koniec 2009 roku wyprowadził się do lokalu przy ulicy (...) w Ł..

Wbrew twierdzeniom powoda z akt sprawy wynika, że pozwany odbierał korespondencję z lokalu przy W., także po wyprowadzeniu się. Świadczy o tym własnoręczny podpis pozwanego na dowodzie doręczenia mu wezwania do zapłaty zaległości z 2010 roku. Ale zdaniem Sądu fakt odbioru korespondencji spod adresu (...) nie może prowadzić do wniosku o zamieszkiwaniu pozwanego pod tym adresem. Powód winien tę okoliczność w tym postępowaniu udowodnić, a zdaniem Sadu nie podolał temu obowiązkowi procesowemu.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszym postępowaniu strona powodowa dochodziła kwoty 32.776,98 złotych z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu przy ulicy (...) w Ł.. Strona powodowa wskazała na podstawie stanu finansowego konta lokalu numer (...) , że stan zaległości na dzień 31 grudnia 2013 roku opiewał na kwotę dochodzoną w pozwie. Podkreślić jednak należy, że powód nie wykazał w żaden sposób od kiedy naliczał należności z tytułu bezumownego korzystania, co oprócz przyczyn wskazanych poniżej, także czyniło jego roszczenie bezzasadnym z powodu braku wykazania wysokości ewentualnego odszkodowania.

Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2001 r., nr 71, poz. 733 z późn. zm.) osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie odpowiadające wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli tak obliczone odszkodowanie nie pokrywa strat poniesionych przez właściciela, właściciel może żądać odszkodowania uzupełniającego. Z przytoczonego przepisu wynika, że odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu należne jest właścicielowi w sytuacji, gdy osoba zajmująca lokal czyni to bez tytułu prawnego.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że pozwany od końca 2009 roku, a zatem od wydania wyroku eksmisyjnego, który zapadł w listopadzie 2009 roku, nie zamieszkiwał w spornym lokalu. Brak zatem jakichkolwiek podstaw do obciążenia go odszkodowaniem za bezumowne korzystanie z lokalu, skoro owego korzystania przez pozwanego z lokalu strona powodowa nie udowodniła. Korzystanie z lokalu mogłoby bowiem w okolicznościach niniejszej sprawy polegać na ewentualnym zamieszkiwaniu w przedmiotowym lokalu. Zdaniem Sądu owo korzystanie nie może być natomiast utożsamiane z zameldowaniem w spornym lokalu, które względem pozwanego trwa nadal, co jest bezsporne.

Stosownie do treści art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1) ustawy z dnia 24 września 2010 r. (t.j. Dz.U. z 2015 poz. 388 z dnia 20 marca 2015 r.) o ewidencji ludności obywatel polski przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany wykonywać obowiązek meldunkowy określony w ustawie. Obowiązek meldunkowy polega na zameldowaniu się w miejscu pobytu stałego lub czasowego. Pobytem stałym jest zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego przebywania. Pobytem czasowym jest przebywanie bez zamiaru zmiany miejsca pobytu stałego w innej miejscowości pod oznaczonym adresem lub w tej samej miejscowości, lecz pod innym adresem (art. 25 ust. 1 i 2 u.o.e.l.).

Obowiązek zameldowania jest zatem obowiązkiem o charakterze administracyjnym.

Dla ustalenia odpowiedzialności pozwanego koniecznym było wykazanie, iż do końca 2013 roku zamieszkiwał w lokalu przy (...). W świetle poczynionych powyżej rozważań uznać jednak należy, że sam fakt zameldowania nie jest wystarczający do dokonania ustalenia, że miejscem zamieszkania pozwanego jest lokal nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Zameldowanie jest bowiem instytucją administracyjną o charakterze ewidencyjno – porządkowym i nie rodzi żadnych praw ani obowiązków dla zameldowanego. Ustalenie zamieszkiwania pozwanego w przedmiotowym lokalu musiało więc zostać uczynione w oparciu o całokształt okoliczności zgromadzonych w sprawie, poprzez rozstrzygnięcie czy w lokalu tym znajduje się jej centrum aktywności życiowej. Fakt zameldowania mógł mieć jedynie pomocnicze znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

W ocenie Sądu pozwany w sposób wystarczający wykazał, iż od końca 2009 roku nie mieszka w lokalu numer (...) przy W. w Ł.. Z tego względu w ocenie Sądu brak jest zasadniczej przesłanki potrzebnej do obciążenia pozwanego odpowiedzialnością.

W świetle powyższych rozważań, Sąd oddalił powództwo w całości.

Podstawą orzeczenia o kosztach był art. 98 kpc. Pozwany wygrał sprawę w całości dlatego należał mu się od powoda zwrot kosztów procesu, na które po jego stronie złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata (§ 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348) tekst jednolity z dnia 25 lutego 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 4)).